

zij onvermoeibaar. Niet één der werklieden, mannen en vrouwen, bleef ongeplaagd. Dan vocht zij soms met de knechts, al wat zij kon, tot haar lijfje, onder het zwellen van haren boezem, dreigde open te springen, het zweet van onder hare weelderige, bruine lokken druppelde, en de knecht in het mollige gras rolde.

Doch telkens als er een poogde haar bij de hoog ontbloote beenen vast te grijpen, haar in de lenden te nijpen of haar, onder het worstelen lijf aan



lijf, in den nek te kussen, dan zwaaide zij, met een guitig: „Ha! kapoen!” den gespierden, vleeschrooden arm en een klinkende klap was de belooning van den vermete.

En dan vluchtte zij, luid giegelend, achter eene hout- of stroomij, terwijl de andere, blozend, naar den schaterenden kring van knechts en meiden terugkeerde.

De knapen, die langs daar ter school gingen, of de werk-

Dan vocht zij soms met de knechts...

lui, naar den arbeid trekkend, zeiden vaak: